

➤ هنگامی که مردم شمارا بالباس روحانیت می بینند که وارد باشگاه ورزشی می شوید، چه واکنشی نشان می دهند؟

با اینکه در سال های اخیر، ورزش بین مردم جا افتاده است، هنوز هم بسیاری از آن ها با تعجب نگاه می کنند. وقتی هم می فهمند مربی هستم، تعجب می کنند.

➤ روحانیون بالباس روحانیت شناخته می شوند. آیا پوشیدن لباس رزمی یا داور در مسابقات توسط یک روحانی به این ذهنیت آسیب نمی رساند؟

لباس روحانیت هم مثل تمام لباس هاست. پزشکان، آتش نشانان، کارگران و... لباس مخصوص خود را دارند؛ این هم لباس مبلغ دین است و مانعی برای ورود به عرصه های ورزشی نیست. به نظرم ورود روحانیون به فعالیت های ورزشی حتی علاقه بیشتری نسبت به دین ایجاد می کند.

➤ روحانیت و ورزش؛ به نظر شما این دو می تواند مکمل خوبی برای نشر ارزش های دینی باشد؟

یک مبلغ دین می تواند در همه جا آموزه های دینی را منتقل کند. شاید بهترین مکان برای آشتی نوجوانان و جوانان با این آموزه ها باشگاه های ورزشی باشد. باید توجه کرد همان طور که جوانان را به ارزش های دینی دعوت می کنیم، مؤمن و نمازخوان را هم به سمت فعالیت های ورزشی سوق دهیم.

➤ شما استاد رزمی کار بودید و وارد حوزه علمیه شدید. برخورد مسئولان حوزه قطور بوده است؟

ورزش در حوزه علمیه، جایگاه خود را دارد و دور از ذهن نیست. مراجع تقلید با ورزش مشکلی ندارند اما درباره رشته های مختلف ورزشی و درباره شکل تمرینات نظراتی دارند. به عقیده آن ها شأن طلبگی در هر زمان و مکانی باید حفظ شود. در حال حاضر عضو کارگروه فکری ورزش حوزه علمیه خراسان هستم و تلاش می کنیم ورزش را از قبل پررنگ تر کنیم.

➤ شما سر داور مسابقات دفاع شخصی استان هستید. با توجه به اینکه اشتباه در داور ی ناگزیر است، نگران نیستید که قضاوت نادرستی انجام دهید؟

داوری بر اساس همه اطلاعات و قوانین انجام می شود. من تلاش می کنم قضاوت عادلانه ای داشته باشم و اخلاق را رعایت کنم. البته سه داور برای یک بازی قضاوت می کنند تا در حق بازیکن اجحاف نشود.

➤ با توجه به تجربه شما در زمینه تئاتر در دوران دانشجویی و همچنین همکاری با تئاتری که سال گذشته از سوی شهرداری در بوستان کوهسنگی برگزار شد چقدر به فعالیت های هنری علاقه مند هستید؟

تئاترهای مذهبی را دوست دارم. به ویژه اگر بتوان در آن ها هنرهای رزمی را به نمایش گذاشت، اما فرصت چندانی برای این فعالیت ندارم. به تازگی هدایت کننده تئاتری بودم که با محوریت غزه در مراسم افتتاحیه مسابقات ورزشی حوزه علمیه برگزار شد.

تربیت فرزند و... را در مسجد برگزار می کند و بعد از اقامه نماز اگر یکی از اهالی سؤالی داشته باشد، با روی گشاده او را راهنمایی می کند.

یکی از علاقه های جالب سید رضا مربوط به فعالیت های هنری است. او زمانی که در دوره کارشناسی ریاضی کار بردی تحصیل می کرد، همراه چند نفر از دوستانش، نمایشی را روی صحنه برد که حرکات رزمی آیکیدو در آن نشان داده می شد. او امسال بعد از گذشت سال ها دوباره روی صحنه تئاتر رفته است؛ «این تئاتر جذاب با عنوان دیار دلبران خرداد امسال با همکاری شهرداری در بوستان کوهسنگی اجرا شد. مضمون تئاتر، نبرد بین ایران و توران بود و کارگردان، بازیگرانی می خواست که هنر رزمی با شمشیر را بلد باشند و من برای نقش رستم انتخاب شدم.»

سید رضا در حال حاضر در سطح چهارم حوزه تحصیل می کند و همچنان به عنوان مربی در باشگاه ورزشی حضور دارد. اوقات فراغت چندانی ندارد و بیشتر وقتش را برای فعالیت های اجتماعی می گذارد. با وجود این حرف هایی را که به زوجین می زند، فراموش نکرده و سرلوحه خود قرار داده است، «وقت کمی را که دارم، با خانواده ام می گذرانم؛ برای مثال اگر خریدی برای خانه داریم با هم سرم قدم زنان می رویم و در راه حرف می زنیم یا فرزندانم را به پارک می برم.»

● رسالت مبلغ دین و مربی حرفه ای

او قبل از آنکه بخواهد ملبس شود و لباس روحانیت به تن کند، به خوبی می دانست تا چه اندازه این لباس حرمت دارد؛ «به دلیل علاقه ای که به آموزه های دینی داشتم، تحصیلات حوزوی را انتخاب کردم. می دانستم این لباس یک مبلغ دین است و نباید آن را جدای از کارم، علاقه ورزشی ام یا هر چیز دیگری بدانم.»

روز اولی که با لباس روحانیت به باشگاه رفت، برای خودش اتفاق عجیب و غریبی نبود؛ «بسیاری از دوستان و شاگردانم می دانستند که در حال تحصیل در حوزه علمیه هستم؛ به همین دلیل برخورد خاصی نداشتند و تبریک گفتند.»

حضورش در باشگاه به عنوان یک روحانی وظیفه دیگری روی دوشش گذاشت. حالا باید بیشتر از قبل در رفتار و کردارش مراقبت می کرد. سید رضا می گوید: کلاس های ورزشی بهترین مکان برای آشنایی نوجوانان و جوانان با قرآن و حدیث و احکام است. به شرطی که افراط و تفریط در آن نباشد. روزهایی که مناسبت معنوی است، مانند اعیاد، میلاد و ایام شهادت، روایتی کوتاه از ائمه اطهار^(ع) در شروع کلاس می گویم و تمام. او توانسته است به همین شکل و با ارتباط خوبی که با شاگردانش برقرار کرده است، تعدادی از آن ها را به ادامه تحصیل در حوزه علمیه تشویق کند؛ «تعداد شایان توجهی از شاگردانم در کلاس های ورزشی به طلبگی روی آورده اند که این موضوع برای من افتخار بزرگی است. امسال نیز تاکنون پنج نفر از شاگردانم در حوزه علمیه ثبت نام کرده اند.»

خاطره جالبی از روزهای مربیگری اش دارد؛ «روزی جوان کم سن و سالی به باشگاه آمد. از صحبت هایش فهمیدم می خواهد فنون رزمی را برای دعویاد بگیرد. او فقط دنبال این بود حرکت هایی را یاد بگیرد که بتواند طرف مقابلش را بزند. کم کم با او طرح دوستی ریختم و در کنار آموزش، اصول اخلاقی یک ورزشکار را یادش دادم. به خوبی به خاطر دارم بعد از یک ماه دیگر دنبال دعوا نبود.»

● ارتقای ورزش محله

از زمانی که نوجوان بود، به مسجد ابوالفضل^(ع)

